

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 346 14. juli, 2015] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

GØR SOM GRÆKERNE

- sig NEJ til nedskæringer!

Løkke skal væltet!

Den nye regering er en svag regering - men venstrefløjen er magtesløse så længe den hovedsageligt sigter efter at skabe modstand i Folketinget.

Læs side 3, 4 og 5

Hvorfor vandt DF?

Efter chokket over DFs massive fremgang ved valget spørger vi - hvordan kunne det ske, og hvordan kan vi opbygge modstand imod dem.

Læs side 5

Hvad sker der i Grækenland?

Resultatet af den græske folkeafstemning er et slag mod enhver politiker, bankmand og arbejdsgiver, som ønsker at gennemføre nedskæringer på arbejderklassen.

Læs side 2-3

Folkeafstemningen i Grækenland:

Vores nej sender et budskab til hele verden!

SYRIZAs ledelse ønsker at indgå en ny aftale med Troikaen (EU-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Den Internationale Valutafond), og de afholdt folkeafstemningen fordi Troikaen ikke ville gå på kompromis.

Af Dimitris Gkiokas

Ugen før folkeafstemningen talte de europæiske institutioner og IMF (og de græske partier Nyt Demokrati, Potami og PASOK) om det kaos som ville bryde ud, hvis Grækenland gjorde op med sine kreditorer og gik ud af EU og euroen.

Hverken SYRIZA eller venstreplatformen i SYRIZA forklarede hvordan euroen og EUs politik er forbundet med nedskæringer.

Som antikapitalister stemte vi NEJ til aftalen, men vi kom også med et antikapitalistiske svar, som er den eneste virkelige udvej for arbejderne, mens den reformistiske venstrefløj er ude af stand til at give virkelige svar.

Radikalisering

Havde JA-siden vundet folkeafstemningen ville der sandsynligvis være udskrevet valg eller lavet

en regeringsomdannelse.

NEJ'et vil sandsynligvis blive omdannet til et ja til regeringens forslag til afbetaling af gælden, dog vil det være et nederlag for kreditorerne.

Den høje andel af NEJ-stemmer (61 pct.) kan have en positiv indvirkning på arbejderklassens selvtillid. Som vi så i afstemningsresultaterne, er folkeafstemningen stærkt klasserelateret - i traditionelle arbejderklasse områder i Athen stemte mere end 70 pct. NEJ.

At så mange har stemt NEJ til kreditorerne giver arbejderklassen kraft til at sige nej til det nye forslag som SYRIZA fremlægger senere. Generelt er NEJ-stemmer også med til at radikalisere arbejderklassen.

KKE (Kommounistiko Komma Elladas - det græske kommunistparti, stalinister, red.) har fejlagtigt ligestillet JA og NEJ stemmerne - på den måde afskriver de bevægelsens mulighed for at lære af denne sejr.

Gå på gaden

ANTARSYA (antikapitalistisk valgkoalition, red.) opfordrer folk og ungdommen til at gå på gaden med NEJ-kravet. Det kræver massive sociale og politiske kampe at vinde over de angreb som stammer fra Troikaens krav - de nye og gamle - ud over at stemme når der er valg.

Det er en nødvendighed at arbejderbevægelsen - almindelige mennesker - med kampe og mobiliseringer gør NEJ-kampagnen mere farverig. Det er nødvendigt

at bevægelsen angriber tilbage, med et JA til et bevidst brud med EU og IMF.

Strejke

På arbejdspladserne har faglige i ANTARSYA opfordret til generalstrejke mod det nye memorandum. Hovedkravene er: annullering af gælden, et brud med euroen og EU, og nationalisering af banker og strategisk vigtige dele af den økonomiske sektor.

ANTARSYA bad fagforeningerne i den offentlige og private sektor om at indkalde til en 24-timers generalstrejke. Dette forslag er blevet underskrevet af mere end 200 faglige organisationer i uddannelsessektoren, hospitaler, ministerier, rådhus, massemedier, transport, det offentlige energiselskab og andre.

I den største havn i Grækenland (Piræus), som er omfattet af regeringens privatiseringsplaner har arbejderne truet bestyrelsen med arbejdsnedlæggelser og demonstrationer. Endelig lykkedes det for arbejderne at indgå en aftale med ledelsen, hvilket er deres første sejr.

Organisering.

De bankansatte startede en kampagne i de centrale bankafdelinger. Deres opfordring om at banker skulle kontrolleres af arbejderne blev spredt. Bankarbejderne kan kontrollere strømmen af kapital og "hemmelige"

transaktioner, på den måde kan de forhindre de rige i at overføre deres penge til udenlandske banker.

Arbejderkontrol betyder at stoppe tvangsauktioner på huse og bankernes gældsinddrivelse. Initiativet hedder "Bankansatte for et NEJ". Som de siger:

"Det er nødvendigt at ødelægge dette forsøg på at skræmme folket, få de fattige til at bære alle byrderne, og at få de rige til at slippe afsted med det. Nu er det tid til at kræve at banker skal nationaliseres under virkelig kontrol af arbejderne fagforeninger, og ikke de bankfolk hvis profitter er roden til krisen."

I sundhedssektoren har de revolutionære - organiseret i en koordinationsenhed for arbejdere fra forskellige hospitaler - diskuteret hvordan man skal møde kreditorernes krav. De diskuterede at give gratis behandling til alle og at sætte fagforeningerne under pres for at indkalde til generalforsamlinger.

De fleste arbejdere støttede et NEJ ved valget, men de diskuterer videre hvordan Troikaens politik kan stoppes og gælden annulleres.

Resultatet af folkeafstemningen er en klar sejr for NEJ-siden og bliver fejret fordi det giver selvtillid til de kommende kampe i Grækenland mod kravene fra Troikaen. Det sender også et stærkt budskab til almindelige mennesker i Danmark og resten af verden om modstand.

NEJ-stemmen øger græske arbejderes selvtillid

Af Panos Garganas, medlem af Internationale Socialisters græske søsterparti, SEK.
Oversat fra Socialist Worker artikel fra 7. juli.

Folk i Grækenland er lykkelige over resultatet af folkeafstemningen. De har sagt nej til nedskæringer og vist, at de er klar til at stå imod bankernes pres.

Men den politiske ledelse er ude af trit med denne stemning - de ignorerer at NEJ-resultatet er en sejr.

Ledere fra alle politiske partier har underskrevet en fælles udtalelse, som starter med at slå fast, at resultatet ikke er et mandat til at bryde med EU.

Den nye finansminister, Euclid Tsakalotos, var på vej til Bruxelles med en ny aftale da Socialist Worker gik i trykken. Aftalen ligger tæt på den, som premierminister Alexis Tsipras ikke ville underskrive for to uger siden.

Men der vil komme oprør hvis de forsøger at gennemføre noget af dette. EUs ledere ved dette - og prøver at finde på en måde hvorpå de kun skal frigive penge til Grækenland når nedskæringer og privatiseringer bliver gennemført.

Der er enormt pres for at gennemføre det, før parlamentet går på sommerferie.

Enhver af disse foranstaltninger vil møde massiv modstand. NEJ-stemmen betyder, at folk er mere selvsikre end før. Alle på enhver arbejdsplads ved, at de ikke vil være alene hvis de gør modstand mod nedskæringer, privatiseringer og fyringer.

På trods af alle de "smarte" aftaler de laver i Bruxelles, er det hvad der vil ske hvis de går videre med denne nye aftale.

Det mener vi

Løkke skal væltes

Kun 4 år efter, at vi slap af med Lars Løkke som statsminister, er han tilbage igen – men i en noget mere forpjusket udgave.

Venstre mistede over en kvart million stemmer ved valget sammenlignet med 2011-valget. (Det er lettere ironisk, at det parti, der er gået mest tilbage, kommer til at sidde på taburetterne igen).

Løkke-regeringen sidder åbenlyst på Dansk Folkepartis nåde.

Det er ikke i sig selv et problem: DF viste i de 10 år mellem 2001 og 2011, at de gerne bakker op om alle de nedskæringer, Venstre kan finde på, hvis DF får betaling med angreb på flygtninge og indvandrere.

Ikke 2011

Men to ting har ændret sig siden 2011: For det første er DF gået så meget frem, at de nu er det største borgerlige parti – større end Venstre.

Så DF vil naturligvis hæve prisen. Så når Venstres Inger Støjberg siger, at "hver en sten skal vendes" for at genere flygtninge og indvandrere mest muligt, så er hendes job primært at skaffe betaling til DF.

Forbered jer på det værste – det bliver beskidt.

Men det andet, der har ændret sig, er, at DF har fået sin fremgang på at snakke velfærd, ikke på at snakke indvandrere.

Så selv om DF for en tid kan spises af med udlændingestramninger for nedskæringer, så kommer DF også til at skulle forklare sig over for alle dem, der har stemt på dem for at bevare dagpenge, kontanthjælp, pension osv.

Svag regering

Det er med andre ord en svag regering, vi har fået.

Sidste gang, vi havde en Venstre-mindretalsregering, var Hartling-regeringen fra december 1973 til januar 1975. Den sad kun godt et år.

Men selv svage regeringer vælter ikke af sig selv.

I 1974 krævede det meget omfattende strejker: 400.000 deltog i de såkaldte "maj-strejker" mod Hartling-regeringens krisepolitik – nogle af de største strejker i Danmark ud over overenskomststrejkerne i 1956 og 1985.

Ud med Venstre – ind med ???

I 1974 var parolen fra LO's side: "Ud med Hartling – Ind med Anker".

'Anker' var Socialdemokratiets formand, Anker Jørgensen, som overtog statsministerposten efter Hartling og sad frem til 1982. Hans krisepolitik var ikke grundlæggende forskellig fra de borgerliges krisepolitik.

Parolen var helt tydeligt en blindgyde – ligesom det var, da meget store dele af venstrefløj og fagbevægelsen mellem 2001 og 2011 fokuserede alle kræfter på at få Fogh-Løkke-regeringen skiftet ud med en socialdemokratisk.

Der er ikke noget galt i at vælte en borgerlig regering – eller for den sags skyld enhver anden regering, der fører angrebs-politik mod arbejderklassen.

Det, der er galt, er, hvis man ikke samtidig stiller meget præcise krav til, hvilken politik den næste regering skal føre.

Uanset om det er Anker J eller Helle T, man stiller op som alternativ, så har vi set dem føre angrebspolitik – men med fagtoppens accept.

Blindgyden under VKO

1. marts 2002, kort efter at Fogh var kommet til, samledes 750 tillidsfolk til det største tillidsmandsmøde siden 1985.

Man dannede "Fagligt Ansvar", der skulle være "en fælles politisk platform for konkrete aktiviteter imod regeringens angreb på de svageste".

Men der kom aldrig de store "konkrete aktiviteter". Frem for at bygge på tidligere erfaringer med aktive tillidsmandsringer og græsrods-netværk blev Fagligt Ansvar i langt højere grad en samarbejdsplatform for det lavere fagbureaukrati.

Den bandt den faglige venstrefløj til at holde sig inden for fagtoppens tilladte rammer.

Stil krav uanset regeringens farve

Lad os få holdt nogle møder for tillidsfolk, fagligt aktive og alle andre, der er imod regeringen. Men lad os denne gang ikke nøjes med at kræve "Ud med Løkke – ind med Mette F".

Lad os kræve tilbagerulning af alle Thorning-regeringens angreb. Og konkret modstand mod hvert eneste nyt angreb fra Løkke & co.

Og lad os stille betingelser: Vi støtter kun regeringer, der vil indfri disse krav.

Arbejdere i Grækenland trodser bankfolkernes afpresning

Resultatet af den græske folkeafstemning er et slag mod enhver politiker, bankmand og arbejdsgiver, som ønsker at gennemføre nedskæringer på arbejderklassen.

Af Dave Sewell, oversat fra Socialist Worker artikel fra 7. juli.

Arbejderklassen i Grækenland trodsede hele EU og IMF's propaganda og skræmmekampagne.

Deres "projekt frygt" var intetst - og næsten hele den græske herskende klasse bakkede dem op.

Der er historier om at mange arbejdsgivere har forsøgt at presse deres ansatte til at stemme JA.

Men almindelige mennesker nægtede at blive truet til at acceptere den rådne aftale.

På trods af, at bankerne lukkede, begrænsninger på hvor mange kontanter, man kunne hæve dagligt, og trusler om at alle pengene ville blive brugt op, afviste folk EU's seneste nedskæringspakke.

Costas Pittas, faglig sekretær i ministeriet for udvikling, fortalte Socialist Worker: "Det er en stor sejr - og stemmerne kom fra arbejderklassen og de fattige. NEJ-stemmeandelen var meget stor i de fattigste forstæder til Piræus havn og i de nordlige regioner

hvor det tyrkiske mindretal bor."

Valgresultatet vil inspirere millioner af almindelige mennesker i hele Europa og udenfor, fordi det viser at nedskæringer ikke er uundgåelige.

Det er hvad skræmmer den herskende klasse. Vores magtthavere vil have folk til at tro, at der ikke er noget alternativ - at uden forringelser i løn og velfærd, privatiseringer og betalinger til bankfolk ville verdenen gå under.

De vil ikke have at almindelige mennesker under nedskæringerne åg i Spanien, Italien og andre lande skal få den idé, at de kan afvise EU's krav.

EU ledere mødtes for at diskutere deres reaktion på afstemningen, da Socialist Worker gik i trykken.

Med et så klart NEJ er initiativet - lige nu - hos arbejderklassen. Alligevel har Grækenlands venstrefløj's premierminister, Alexis Tsipras, sagt at afstemningsresultatet giver ham "større forhandlingsstyrke".

SYRIZAs partiledelse vil indgå en ny aftale i stedet for at afvise EU og deres krav fuldstændigt.

Costas sagde: "Arbejdere i kamp, fx havnearbejderne og hospitalsarbejderne, vil ikke stoppe under nogen omstændigheder hvis SYRIZA under-

skriver en ny aftale. Vi vil alle organisere for at stoppe det".

Ledende medlem af SYRIZAs venstrefløj, Stathis Kouvelakis, fortalte Socialist Worker, at SYRIZAs insisteren på at blive i eurozonen og EU er en svaghed for regeringen.

Han sagde, at det at forhindre bankerne i at få adgang til penge "har været brugt til at afpresse SYRIZA hele vejen igennem - og det ser ud som om den afpresning vil fortsætte."

Han tilføjede: "Men vi bliver nødt til at stille spørgsmålet - hvad kan vi gøre ved det. Og vi bliver nødt til seriøst at overveje muligheden af at begynde at bruge en ny drachma-valuta."

Arbejdere over hele Grækenland har organiseret og protesteret. Der har været del af 32 generalstrejker siden den økonomiske krise brød ud.

De har haft chancen for at udfordre forestillingen om at det er vigtigere at betale bankerne end at betale pensioner eller sundhedssektoren. Og de kan begynde at tage kontrol selv.

Giorgos, trykkeriarbejder og SYRIZA-støtte, sagde: "det er ligesom under besættelsen. De har alle de store våben - men vi har masserne."

Hvorfor tabte rød blok valget?

Rød blok tabte valget, men til hvad? I hvert fald ikke til klassisk borgerlig liberal politik (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), som tilsammen kun fik 30,4 pct. af stemmerne.

Af Konni Nørlem

Rød blok tabte, fordi de hverken ideologisk eller realpolitisk har forsvaret solidariteten i vores samfund. SF-S-R-regeringen har ført de mindst klassebevidste arbejdere lige i armene på Dansk Folkeparti ved for det første at overtage DF's indvandrerfjendske og national-chauvinistiske politik, og for det andet ved ikke at slå de borgerliges angreb på

velfærdsstaten tilbage.

Derved fremstår DF desværre hos en del arbejdere som de rene og ranke forsvarere af velfærdsstaten.

Velfærdsstat skiftet ud med konkurrencestat

Med ganske få undtagelser har SF-S-R-regeringen ikke forbedret vilkårene for det store flertal af arbejdere, arbejdsløse og pensionister, selvom de tilbage i valgkampen i 2011 ellers gav store løfter om forbedringer.

Ret hurtigt efter regeringsskiftet i 2011 blev konkurrencestaten adopteret i regeringens politik og mange af de borgerliges angreb på velfærden blev videreført. Mest tydeligt på dagpengeområdet, hvor SF-S-R bevidst undlod

at bruge et parlamentarisk flertal til at slå dagpengeforringelserne tilbage.

Her kunne man oven i købet have presset DF til enten at stemme for dagpengeforbedringer eller have afsløret, at DF i virkeligheden ikke ønsker forbedringer på dagpengeområdet.

Regeringen har bl.a. med reformer af kontanthjælpen, førtidspension og fleksjob-ordningen forringet de svageste gruppers vilkår.

Skolereformen og regeringens støtte til KL's massive angreb på lærernes arbejdsvilkår og på "den danske model" og senest "fremskridtsreformen" er klare eksempler på, at regeringen ikke kæmper for velfærd, men har

været villige til at forringe almindelige menneskers vilkår og øge uligheden i samfundet i den "hellige" konkurrencestats navn.

Utilfredshed med den stigende ulighed

En undersøgelse lavet af Ugebrevet 4A fra januar 2015 viser, at 2/3 af befolkningen er bekymrede for den stigende ulighed i samfundet. Fordelt på røde og blå vælgere er det 83 pct. af de røde og 47 pct. af de blå vælgere, som er bekymrede for den stigende ulighed.

Inden for blå blok er der dog meget store forskelle. Hvor kun 15 pct. af Venstres vælgere er bekymret for uligheden, gælder det 42 pct. af DFs vælgere.

I den forbindelse udtalte RUC-

professor Bent Greve:

"Den stigende ulighed kan meget vel blive et valgkampstema. Og mange vælgere bryder sig ikke om, at vi under en socialdemokratisk ledet regering har bevæget os væk fra den nordiske velfærdsmodells ambition om at skabe et relativt rigt samfund. Det er vi på vej væk fra, og hvis Helle Thorning vil genvinde sine tabte vælgere, skal hun få dem til at tro på, at hun vil lighed og ikke ulighed."

Meget tydeligt var det, at da Socialdemokratiet i slutfasen af valgkampen skiftede retorik og begyndte at tale om velfærd og lighed, begyndte de at gå frem i meningsmålingerne. Det var så blot 4 år for sent!

Alternativet sponsoreret af multinationale

Alternativets himmelflugt i den politiske horisont virkede på mange som et lyn fra en klar himmel. Uffe Elbæk var i forvejen et kendt ansigt i dansk politik, men ikke en person med en stor nok personlig formue til at føre den valgkamp som Alternativet har gjort.

Af Lars Granerud

Efter at være blevet kritiseret for først at ville offentliggøre hvor de fik deres penge fra efter valget, besluttede Alternativet under valgkampen at løfte sløret for de to største bidragsydere.

Partiet fik 2 millioner fra Ross Jackson, som bedst kendes for at have været medejer af Urtekram og 450.000 fra Ditlev Bredahl, som er ejer af firmaet OnApp.

Skatteflugt og spekulationer

Ross Jackson har tjent sin formue på valuta spekulationer og har haft sin virksomhed placeret i lavt beskattede lande som Luxemburg og Cayman Islands for at maximere sin profit. Han er også blevet anklaget for flere tilfælde af skattefusk og kreativ bogføring.

Det bliver derfor interessant at se om Alternativet reelt kan komme med al den nytænkning de har ført sig frem på, samtidig med at de er i lommerne på den internationale storkapital?

Det minder om situationen i USA, hvor Clinton familien på den ene side fremstår som det "solidarisk etablerede alternativ", men samtidig er sponsoreret af Wall Street.

Alternativet kan vel derfor ikke tænkes at komme med forslag til at ændre systemet, på en måde der bringer den spekulerende elites indkomst i fare.

"Hvor er det crazy det her"

Taburetter uden magt til venstrefløj uden svar

Valgresultaterne for SF, Enhedslisten og Alternativet afspejler på hver sin måde en parlamentarisk venstrefløj uden politisk kompas.

Af Lars Henrik Carlskov

Valget var en brutal afklapsning af SF og straf for deltagelse i Thorning-regeringen og dens slagtning af velfærden.

At Enhedslisten kan tilføje to stk. til samlingen af taburetter i folketingssalen, er partiets hidtil bedste resultat ved et folketingsvalg. Men viser også, at næsten hele den store fremgang i meningsmålingerne undervejs i valgperioden er smuldret mellem fingrene på den parlamentariske højrefløj, som har sat sig solidt på magten i partiet.

Det er sket under den alvorligste kapitalistiske krise i syv årtier, med folkelige oprør og revolutioner verden over, mens den øvrige parlamentariske venstrefløj herhjemme sad i en voldsomt upopulær spare-regering.

Den overvældende del af vælger-protesten mod krisepolitikken blev således kanaliseret helt uden om SF og Enhedslisten, der af disse vælgere sås som mere integrerede i det etablerede politiske system end f.eks. Alternativet og Dansk Folkeparti.

Udviskning af forskellen til Thorning

Selv Enhedslisten stemte for tre ud af fire af Thornings finanslove, hvis nulvækst i den offentlige sektor har betydet titusindvis af fyringer. Og støttede bl.a. også nedskæringer på arbejdsløses selvvalgte uddannelse, seniorjobs og voksenundervisning til udlændinge samt de imperialistiske stormagters militærinterventioner i Mali og senest Irak.

Frem for at udnytte den parlamentariske platform til at opfordre til protester uden for Borgen, har Enhedslistens folketingsgruppe bl.a. brugt den under lærerlockouten i 2013 til cheerleading for fagbureaukratiet i form af Danmarks Lærerforenings top, hvis defensive linje lod medlemmerne i stikken.

Samt bl.a. også til udskældning af den folkelige modstand mod Thorning & Co. 1. maj samme år som "udemokratisk". Partitoppen

har heller ikke forsøgt at mobilisere imod den hysteriske kampagne mod flygtninge, muslimer og østarbejdere, men tværtimod splittet dette arbejde ved at kræve nul samarbejde med militante anti-fascister.

Løkke stoppes ikke af 30 taburetter

Alternativets retorik om, at "småjusteringer ikke er nok", "ny politisk kultur", "nyt vækstbegreb" og nedsat arbejdstid kunne derfor fremstå mere systemoverskridende end både SF og Enhedslisten. Sidstnævntes valgvideo var således nærmest "socialdemokratisme classic" og fremstillede bl.a. velfærdsstaten som værn mod kapitalismens tilbagevendende kriser.

Alternativet bygger dog på den logisk selvmodsigende idé om "grøn kapitalisme" og er ligesom SF og Enhedslisten primært et parlamentarisk projekt. En vælgerforening.

Facit er, at de tre partiers sammenlagt 30 taburetter i Folketinget er magtesløse i forhold til at stoppe den nye regerings og arbejdsgivernes "reformer" (new speak for forringelser).

Løkkes svage mindretalsregering kunne minde om Hartlings Venstre-regering, der 1973-75 sad på blot 22 mandater og blev

tvunget fra magten af masseprotester. Noget lignende kan ske igen. Vores opgave er at sørge for det sker.

600.000 stemte for forandring

17 pct. stemte på partier, som er imod den førte politik fra eks-regeringen og den kommende - Enhedslisten, Alternativet og SF. Der er mange derude, som har fået nok. Revolutionære socialister er ikke alene med håbet om forandring. Opgaven for socialister er at finde veje til at aktivere og organisere dette store mindretal. Og det er ikke nemt.

Dansk Folkeparti: Racisme, velfærden og ”den lille mand”

Efter chokket over DFs valgresultat har mange stillet sig selv spørgsmålet: hvorfor blev DF det næststørste parti ved valget?

Af Jesper Juul Mikkelsen, foto: News Øresund - Johan Wessman

DF fik 700.000 stemmer (21,1 pct.). Der er flere - og modsætningsfyldte - grunde til den store opbakning.

Velfærdens forsvarende?

En af de helt store årsager til, at folk stemmer på DF, er at mange opfatter dem, som de der er bedst til at sikre velfærden. Men det er desværre forkert. DF udspringer af Fremskridtspartiet, som havde en politik der ville gøre op med velfærdsstaten og bl.a. ville opstille havregrynsautomater i de fattige områder.

Siden har de ledende politikere i DF formået at tegne et billede af sig selv som et velfærdsparti. Man har kunne fremstille sig selv, som de rigtige socialdemokrater, nu hvor Helle og Blå Bjarne havde svigtet. Men DF har aldrig forsvaret velfærden.

DF har konsekvent stemt for nedskæringer i kommunerne, også for de ældre, det viser en undersøgelse Enhedslisten lavede for et par år siden. DF var hovedarkitekter bag dagpengeforringelserne og senest er DF gået med på regeringens 1 pct. årlige nedskæringer i kommunerne.

Et racistisk parti

DF er et racistisk parti som har været med til ikke kun at piske had op mod især muslimer, men i praksis også mod alle mennesker fra ”ikke vestlige lande”. DF har som mål at gøre livet så surt, som muligt for indvandrere og flygtninge som kommer hertil.

Men DF står ikke alene med sin unen-

neskelighed og racisme. De har med en konstant strøm af rabiate udtalelser og forslag været med til at trække hele den politiske diskussion til højre.

Den nye integrationsminister Inger Støjberg og justitsminister Søren Pind er formet af DFs rabiate politik over for flygtninge og muslimer.

DF er med til at give falske racistiske svar på folks virkelige problemer. Derfor er det et stort problem at et voksende antal mennesker er begyndt at lytte til DF.

Den lille mands fordrejede oprør

Den tredje årsag til at folk stemmer på DF er formet af den voksende mistro til politikerne.

Mange af dem som stemmer på DF fremstiller partiet som mere troværdigt

og mindre kompromitteret. DF opfattes som modige, som et parti der gør oprør mod eliten, mod de etablerede politikere. Og DF har gjort sig til talspersoner for ”Udkants-Danmark”, hvor der vitterligt er et stort forfald.

Men DF's succes handler også om at arbejderbevægelsen fylder meget lidt. Fagforeningerne er nærmest usynlige på mange arbejdspladser, ideologisk har venstrefløjen givet køb på mange idealer. Det er derfor grunden til, at Dansk Folkeparti ikke spiller den store rolle de steder hvor venstrefløjen fylder og har rødder.

I de store byer er venstrefløjen stadig en levende størrelse samtidig med, at der er langt mere hverdagskontakt til de udskældte grupper af indvandrere og muslimer.

Danske Folkepartis succes handler altså delvist om at de har evnet at udfylde det rum for protest som venstrefløjens og arbejderklassens organisationer har efterladt.

Tre modsvar til DF

Ud fra ovenstående forståelse af DF, må vores modsvar være følgende:

For det første: Arbejderbevægelsen skal genopbygge sine rødder. Vi skal genrejse en radikal, nærværende og diskuterende fagbevægelse. Vi kan afsløre DFs asociale politik hvis fagbevægelsen er tilstede på arbejdspladserne, og hvis man forsøger at mobilisere folk til at slå for ordnede arbejdsforhold og forsvare resterne velfærds-samfundet. Sammenhold skabt via kamp, kan afsløre DF som magthavernes parti.

For det andet: Venstrefløjen skal fastholde et internationalistisk udsyn. Vi skal gå i ideologisk offensiv for det multikulturelle samfund. Vores kamp for et andet samfund stopper ikke ved grænsebommen. Vi skal bygge en venstrefløj som kan inkludere de mange mennesker med en anden religiøs og kulturel baggrund end dansk, den danske venstrefløj er alt for hvid.

For det tredje: Vi socialister har et langt mere inkluderende og positivt modsvar til eliten end DF har. Vi har et projekt som bygger på håb, til forskel fra nationalisterne i DF. Den solidaritet og det håb som kendetegner en aktiv arbejderklasse kan udfordre eliten.

Vores virkelige modsvar til DF er at gøre den sociale kamp levende.

Hvad vil den nye regering?

Efter lange forhandlinger dannede Lars Løkke en ren Venstre-regering.

Af Lars Granerud

Regeringsgrundlaget afspejler meget godt den aftale, som udtalt eller udtalt reelt må eksistere mellem Venstre og DF for at denne regering ikke vælter med det samme - Venstre ville ikke sidde længe på taburetterne, hvis ikke DF nikkede godkendende til det.

I regeringsgrundlaget er der udtryk for et ønske om at sætte skatterne ned og beskære den offentlige sektor på den ene side, og et ønske om at stramme kursen over for flygtninge og indvandrere på den anden.

Man kan allerede se den politiske linje blive ført, blandt andet i den nye KL-aftale Lars Løkke og co. fik i hus, der bebuder at kommunerne skal spare 2,4 mia. kroner om året. Dog vil nogle af pengene blive ført tilbage efter denne valgperiode udløber, men de vil være øremærket.

Et meget centralt ord i aftalen er ”effekti-

visering”. Det udtryk får det til at løbe koldt ned af ryggen på mange offentlige ansatte, da de udmærket ved hvad politikerne mener når de siger det: NEDSKÆRINGER og FYRINGER.

Udlændingepolitikken

Den anden side af regeringsgrundlaget handlede som sagt om en strammere udlændingepolitik. Her er der selvfølgelig også nedskæringer, faktisk regner Venstre med at kunne spare 1. mia. om året, på trods af at de blankt indrømmer at der kommer flere asylansøgere - deres løsning er ikke at lade dem komme ind.

En af måderne er at nægte permanent opholdstilladelse til folk der ikke kan snakke dansk. Man skal endvidere kunne få ekstra støtte fra staten hvis man kan dansk. Dette er en del af optjeningsprincippet, der skal genindføres, hvor staten laver en tjekliste over hvad du skal kunne for at vi gider have noget med dig at gøre.

En anden central ting på tjeklisten er at arbejde - uden det kan du i øvrigt heller ikke

få opholdstilladelse. For Danmark skal være åben for dem der ”kan og vil”, men ikke for dem der ”ikke vil”, som regeringsgrundlaget udtrykker det. Et åbenlyst spørgsmål er vel så, hvad med dem der vil, men ikke kan?

Fattigdom

En måde at spare penge på udlændingområdet er at gøre det mindre ”attraktivt” at søge asyl i Danmark. Dette gøres blandt andet, ved at sætte ydelsen til flygtninge og asylansøgere ned til SU-niveau for folk der har været her i mindre end 7 ud af de sidste 8 år.

Mange studerende udtrykker allerede utilfredshed med hvor svært det er at leve for denne ydelse uden at have et arbejde ved siden, og de er på et sted i deres liv hvor de har minimale udgifter. Det er helt absurd at man kan forvente at en familie kan leve for denne ydelse, i et samfund som det danske.

De sidste små to linjer i regeringsgrundlaget, fortæller at man vil ”styrke indsatsen i flygtningenes nærområde”, uden nogen

form for uddybelse om hvordan man vil det. Ikke bare er disse nærområder overbelastet allerede, men det er i virkeligheden også bare en behandling af symptomerne.

Det er da godt den nye regering vil hjælpe folk hvor de er. Men de skriver i samme dokument om hvordan de vil fortsætte bombningen af Syrien og Irak, udbygge arbejdet med udenlandske efterretnings-tjenester, der er med til at skabe ustabilitet i mange af disse områder og sænke udviklingsbistanden.

Det ser alt i alt ud til at vi må forberede os på at tingene bliver som sidst vi havde en borgerlig regering.

På den ene side kommer Venstre og Liberal Alliance til at få gennemført skattelettelser til de rige og forringelser for de fattige, uden at DF løfter en finger til modstand.

På den anden side vil DF sidde og få gjort Danmark mere fremmedfjendsk og generelt gøre tilværelsen svære for dem der ikke har samme hudfarve, religion eller sproglig oprhav som dem selv.

Skifergas og den nye regering – hvad nu?

Danmark har fået en ny regering, der ikke kan forventes at være god mod miljøet. Men kampen har altid været folkets og ikke parlamentets.

Af Trond Poulsen

Skifergasboringer er typeeksemplet på vægning af profit over miljø og langsiget tænkning. Det viser al erfaring fra de verdensdele, hvor boringerne er en realitet: en enorm fare for forurenede grundvand, det er et fossilt brændstof, der bidrager til den globale miljøkrise, sågar dokumenteret tegn på større chance for jordskælv.

“Skifergaseventyret”, som det er blevet kaldt, har været et eventyr for meget få og rige – og ikke for nogen andre. Udvinning af skifergas (fracking) har mødt meget modstand, et stort flertal af befolkningen er imod, og der organiseres demonstrationer, blokader osv. Men på Christiansborg har det været få, som var villige til at gå imod. Det antal er blevet endnu mindre efter valget.

Der har, inden valget, været små landvindinger for kampen, der viser at det virker at kæmpe imod. Et eksempel er situationen i Nordsjælland hvor Total har tilbageleveret deres boringslicens. Kommuner hvor boringer kan blive en realitet, bliver stadig mere skeptiske, til trods for indtjeningsmulighederne.

Danmark står nu efter et valg, hvor en Venstre-regering i mindretal skal lære at tælle til 90 sammen med støttepartier, der ikke bekymrer sig om miljø, hvis der er en hastig krone at tjene - eller en landvinding inden for lukning af grænserne at skimte.

Dog havde der stadig været problemer for kampen mod skifergas, hvis Socialdemokraterne havde siddet på parlamentets topposter. Da havde de højst sandsynligt også støttet ”indtjeningsmulighederne” i skifergasudvinning.

I modsætning til Venstres mindretalsregering, havde de dog haft et bagland og støttepartier, der var modstandere – men det havde stadig været en folkelig opgave, at kræve skifergas fjernet fra bordet.

Sejren i Nordsjælland

I Nordsjælland er prøveboringerne midlertidigt skrinlagt af Total. Den nu afgåede klima-, energi- og bygningsminister Rasmus Helveg Petersen modtog en ubenyttet licens til prøveboringer i Nordsjælland, fra Total kort før valget og fortalte Ritzau, at han ikke ville udstede flere tilladelser i sin periode som minister.

Grunden til tilbageleveringen var en afsløring af, at Total brugte giftige kemikalier, som de ikke havde tilladelse til, på deres øvrige boringer.

Boringer, der i øvrigt ikke bliver lukket med parlamentarisk vilje: ”Det handler om tillid til statens beslutninger,” hed forklaringen fra den daværende minister, uden at forholde sig til ordet tillid yderligere.

Det er påfaldende, at boringer i Nordsjælland ikke udføres, mens resten af landet endnu ikke har haft held med at lukke dem ned, til trods for massiv modstand og kamp. Hvis det skal lykkes, er der kun én vej frem.

Kampen fortsætter

Aktivister fra hele landet, som organiseres under Stop Skifergas NU og Skifergas Nej Tak, kæmper fortsat for at få stoppet boringer og skifergasudvinning.

Kampen har to fronter: stop for de eksisterende boringer og forhindringer af nye. Og budskabet når frem til de øvrige kommuner, der overvejer fracking.

Senest har Jammerbugt i Nordjylland meldt ud, at de ikke stoler på den viden, der er. Det er aktivisternes fortsatte kamp, der er skyld i bekymringerne.

At der er kommet en regering, som er mindre lydhør over for miljø-protester betyder ikke, at de skal forstumme – det betyder, at der skal råbes meget højere.

På gaden for mangfoldighed

Tirsdag den 16. juni var Racismefri By - Odense for Mangfoldighed på gaden for at skabe et rum, hvor vi sammen kunne sige nej til racismen i valgkampen, såvel som i hverdagen.

Af Frank Rasmussen

Vi inviterede folk til at være med til at sige fra overfor den stigende hetz mod muslimer og etniske minoriteter, hverdagsracismen i alle dens afskyninger og politikernes umenneskelige be-

handling af flygtninge og asylansøgere. Der var musik, åben mikrofon, ud- deling af flyers og klistermærker, salg af kaffe og kage og mulighed for at høre mere om netværkets aktiviteter.

Den åbne mikrofon blev bl.a. benyt- tet af Roger Matthiesen fra Alternati- vet, Lissie Thording fra Bedsteforældre for Asyl, Jan Nielsen fra Nej til Kampfly Kampagnen, Flemming Falkenberg Hansen fra Racismefri By - Odense for Mangfoldighed.

Vi mødte studerende fra Pædagog- seminariet, samt en masse unge med forskellige farver.

Vores event blev dækket af de lokale medier: Odense Ser Rødt samt Fyens Stiftstidende.

Vil du vide mere eller være med, så tjek vores facebook side: <https://www.facebook.com/mangfoldigodense> Eller kontakt Frank på tlf: 2680 4833

Antiracister på gaden i København

Under valgkampen gik Racismefri By København dagligt på gaden med vores materialer - løbesedler og plakater - for at snakke med folk vi mødte, om hvordan vi sammen kan sige nej til politikernes racisme.

Vi var ude med materialerne i flere områder af København og omegn. Vores slogans var:

- Muslimer er velkomne - vores kultur er mangfoldig

- Politikerne skærer i velfærden - ikke flygtningene
 - Mester dumper lønnen - ikke østarbejderne
- Generelt blev de aktive i kampagnen rigtig godt modtaget på gaden - mange almindelige mennesker var trætte af den hadefulde og racistiske tone fra politikerne.

I sidste del af kampagnen holdt vi et arrangement med løbeseddelsudde-

ling, talere, live musik og grill i Folkets Hus - 200 mødte op i løbet af dagen.

Efter valget er der udsigt til, at politikernes racisme bliver endnu mere beskiddet. Racismefri By fortsætter det antiracistiske arbejde - efter sommerferien vil vi starte nye aktiviteter og kampagner op.

Vi har altid brug for flere aktive - så hvis du har lyst til at være med eller høre mere, så kontakt os på kontakt@racismefriby.dk.

Hvordan finder man magtelite?

Efter 5 års arbejde har forskerne Anton Grau Larsen og Christoph Ellersgaard dokumenteret et tværgående magtnetværk, hvis kerne udgøres af 423 personer i samfundets top.

Af Anders Bæk Simonsen

Metoden de har anvendt er enkel, men omfattende:

De har indsamlet lister over bestyrelser og direktioner for de 1.000 største danske virksomheder.

Derefter har de set på bestyrelserne i de statslige organisationer, såsom Nationalbanken, alle medlemslister fra de 114 VL grupper (Virksomhedsledelses-grupper), alle Folketingets og regeringens udvalg og nedsatte kommissioner, bestyrelser fra dagbladene, bankerne og kapitalfondene og alle organisationer med høringsret (alt fra LO til Kattens Værn).

Endelig er sociale begivenheder og netværk såsom kongeligt bal, gæstelister fra royale selskaber, statsbesøg, ledelsesseminarer for offentlige topledere og deltagerlisten for erhvervsmand (og lidt af et knudepunkt i magtelitens netværk) Fritz Schurs 60-års fødselsdagsfest.

Alle disse tal giver sammenlagt 5079 forskellige netværk med i alt 56.536 poster.

Skære fra

Over halvdelen af poster bestrides af de samme personer.

Man har pillet folk med en enkelt post ud. Bagefter har man indregnet "afstanden" imellem personerne. Er man i store netværk som fx et kongeligt bal og har få poster i andre netværk er ens afstand forholdsvis stor.

Hvis man derimod kender hinanden fra flere forskellige bestyrelsesposter og netværk med en grænse omkring de 14, viser sociologiske forskning, at man kender hinanden bedre og netværkene bliver vedligeholdt.

På den måde er det er først når man når til tallet 500 personer man i virkeligheden kommer tæt på kernen af dette netværk. Det er denne 0.01 % af befolkningen som reelt sidder på de tungeste poster, og hver har op mod 37 poster i netværket.

Derfra har man pillet en efter en væk, og stoppet ved tallet 423, da netværket vil blive svagere forbundet internt, hvis man pillede én af disse 423 personer ud.

Vi har en magtelite der styrer landet

Anmeldelse af "Magteliten - Hvordan 423 danskere styrer landet"

En ny bogudgivelse, der trækker på to sociologers ph.d. forskningsprojekt om eliten, finder 423 personer, der udgør magtelitens absolutte kerne.

Af Anders Bæk Simonsen

Hver og en af disse personer har et netværk med en enorm rækkevidde, der overskrider deres egen branche eller organisation, og de bruger deres indflydelse aktivt for at præge samfundsudviklingen.

Det er ikke nyt for os, at magtelite i Danmark hovedsageligt består af topdirektører, hvide mænd over 40, som overvejende selv stammer fra samfundets øverste lag. Det er heller ikke nogen nyhed for os, at magtelite hovedsageligt bor i Hovedstaden med en enorm koncentration omkring Strandvejen nord for centrum.

Det er alt sammen en del af den "dagligdagsviden" man får ind med alt fra underholdning som Rytteriet, ens egne og kammeraters oplevelser, ugeblade og aviserne der beskriver en større og større koncentration af rigdom i samfundets top.

Dokumenterer.

Men det som gør "Magteliten" værd at læse er, at den blotter, dokumenterer og visualiserer hvem der er de centrale personer i elitens magtnetværk.

Her dominerer erhvervslivet - men både staten i form af kongehuset, departementschefer, enkelte ministre og borgmestre er også tilstede såvel som fagtoppen, universitetsrektorer og professorer.

Sociologerne, Christoph Houman Ellersgaard og Anton Grau Larsen hævder, at dansk forskning om eliten har været mangelfuld og peger på, at Folketingets Magtudredning fra 2001 drog fejlagtige konklusioner, da den ikke fandt et magtudøvende netværk, der gik på tværs af forskellige sektorer (erhvervsliv, fagbevægelse, uddannelse, stat og kulturliv).

Forfatterne peger på, at der i Danmark eksisterer en særlig "klasseblindhed", hvor man i højere grad end andre europæiske lande tror på fortællingen om en stor middelklasse i Danmark. Det er en meget sejlvet myte, som bogen forsøger at gøre op med.

Hvem er de 423?

For det første har 7 ud af 10 en lang videregående uddannelse, fagforeningsformændene er den eneste undtagelse.

54 procent af eliten med lange uddannelser er indenfor økonomi, forvaltning, jura (Djøl'ere) men også cand. merc. fra CBS og ingeniører er pænt repræsenteret. Over halvdelen af netværket kommer fra erhvervslivet og dets organisationer imens fagforeninger udgør 13 procent.

Staten (hoffet medregnet) udgør 18 procent. Vi finder overraskende få politikere og ret mange departementschefer.

"Den kulturradikale overmagt" altså kulturlivet, som højrekræfter hævder at være forfulgt af, udgør blot knap en procent.

Blot 19 procent af eliten er kvinder, og de kommer i markant højere grad fra overklassen sammenholdt med mændene.

Magt og netværk.

Den placering man har i netværket er ikke nødvendigvis ensbetydende med den magt man reelt har, men er et udtryk for hvor langt ens eget netværk rækker ud blandt resten af eliten.

Det er således Thorkild Simonsen, der var Dansk Metals formand, da undersøgelserne blev lavet, der har det mest forgrenede netværk i eliten og får førstepladsen i denne undersøgelse.

Men hvordan hans magt virker sammenlignet med andre indenfor og udenfor magtelitens kerne, er svær at spå om.

Ministre, redaktionschefer eller en milliardær som fx "partiejer" af Liberal Alliance Lars Seier, som ikke har fundet plads i netværket, har også en form for

magt, men er altså ikke en del af det helt gode selskab.

Samfundsmæssig betydning. Når forskerne med god ret alligevel hævder at have fundet magtelitens kerne og netværk, er det for det første fordi der er tale om personer der sidder i bestyrelser, toppen af ministerier og kommuner, fonde, kommissioner, styrelser og andre netværk, der kan træffe selvstændige beslutninger, der har enorm betydning for vores samfund.

De har altså dels magt i kraft af den stilling de har, i den organisation de er ledende indenfor, men deres magt rækker igennem deres høje antal af poster i bestyrelser, fonde og andre netværk ind i andre sektorer og brancher.

Bestyrelser i de store virksomheder kan lukke tusindvis af danske arbejdspladser ned, fondene - mange rodfæstet i et bestemt firma der har profithensyn - finansierer omkring en fjerdedel af al forskning der foregår i Danmark. Kommissioner fremsætter forslag til regeringer og departementscheferne udstikker linjerne for lovgivningsarbejdet i ministerierne.

Den største styrke ved denne bog er som sagt, at den udpeger en tværgående magtelite.

De deler i høj grad adresse, uddannelse og overordnet indstilling omkring Danmark, som en konkurrencestat i EU, med et nært forhold til USA i en

globaliseret verden. Det gælder også fagbosserne i magtelite, der således i en eller anden grad er ansvarliggjort overfor danske kapitalejere.

Hvordan opererer magtelite?

Den allerstørste mangel ved bogen og som kunne være en passende opfølger til "Magtelite" kunne formuleres: "hvordan virker elitens netværk så?"

Hvad er det der sker og eventuelt sættes i gang, når tidligere undervisningsminister Antorini igangsætter en debat om folkeskolens fremtid til et VL-gruppemøde på Fritz Schurs slot i sommeren 2012?

Eller når departementchefer, Bjarne Corydon og Fritz Schur lang tid før krisen i Dong indleder samtaler med Goldman Sachs med henblik på salg af Dong. Altså hvad er det der sker, når de tusinder af tråde i mellem stat og kapital iværksættes?

Her kommer bogen undervejs med vage antydninger, men bliver, modsat resten af bogen, på det lidt mere spekulative plan.

Forskerne har oprettet "Foreningen for elite og magtstudier" og det tegner godt. Så lad os håbe vi fremtidigt kan komme lidt længere i forståelsen af magtelitens praksis, nu hvor eliten er identificeret.

Læs og se mere her: Foreningen for elite og magtstudier - www.magtelite.org

Thorning - ligestillet i nedskæringer

Fremfor at vælge magthavere, hvis køn er eneste forskel til den øvrige herskende klasse, er der brug for et opgør med selve det nuværende ulige system.

Af Lars Henrik Carlskov

"Jeg er Danmarks første kvindelige statsminister, men ikke den sidste", lød det i Helle Thorning-Schmidts afskedstale efter valgnederlaget.

Men hendes regering løb fra selv de mest beskedne progressive ligestillingsløfter (f.eks. øremærket barsel til mænd) og gennemførte brutale angreb på velfærd, lønninger og arbejdsforhold. På den måde "ligestillede" hun sig med såvel Foghs som Løkkes regeringer – og gik endda videre.

Det var Thornings regering, der i praksis implementerede dagpengeforringelserne og afskaffede efterlønnen. Dens "reformamok" betød lavere ydelser og øget kontrol for kontanthjælpsmodtagere. Fleksjob- og førtidspensionsreformen gik løs på de syge. Studerende blev angrebet med lavere SU, fremdriftsreform og dimensioneringsplan.

Almindelige lønarbejderes realløn faldt pga. regeringens hårdhændede indgreb i offentlige overenskomstforhandlinger og gav frie hænder til arbejdsgivernes sociale dumping. Fattigdommen og uligheden øgedes.

Omfordeling til de rigeste mænd (og kvinder)

Ikke bare har Thorning forringet forholdene for befolkningens store flertal. Men endda i højere grad for kvinder end mænd. Flere kvinder end mænd tilhører arbejderklassen, modtager velfærdsydelser, er ansat i den offentlige sektor, er arbejdsløse osv.

Ligesom kvinder rammes hårdere af nedskæringer på offentlig omsorg for f.eks. børn og ældre, da de stadig står for hovedparten af disse opgaver såvel på arbejdsmarkedet som i privatlivet.

Derfor har Thornings velfærdsan- greb og foræring af skattelettelse til de rigeste og det private erhvervsliv også været en omfordeling fra det store flertal af kvinder til en lille gruppe af især mænd, idet kvinder er voldsomt overrepræsenterede i arbejderklassen og voldsomt underrepræsenterede i den herskende klasse.

Den indbyggede sexisme i det nuværende kapitalistiske samfundssystem giver den herskende klasses kvinder som Thorning en ulempe i forhold til denne klasses mænd. Men typer som Thorning er stadig langt mere privilegerede end det overvældende flertal af kvinder – og mænd.

Kampen mod sexisme, uanset de ramtes klassetilørsforhold, er en forudsætning for et opgør med det klassesamfund, der frembringer den. Det store flertal af kvinder har ligesom de fleste mænd – modsat f.eks. Thorning og andre kvindelige og mandlige magthavere – en interesse i denne samfundsomvæltning.

Kampen for kvindefrigørelse er derfor klassekamp – og omvendt.

Klar besked til Ryanair:

Overenskomst eller landsdækkende konflikt

Ryanair, Europas største lavprisflyselskab, tabte i Arbejdsretten den 2. juli.

Af Lene Junker

Dvs. at den faglige organisation, Flybranchens Personale Union (under Serviceforbundet i LO) kan kræve forhandlinger om at få en overenskomst og gå i konflikt for at få den. Men vigtigst er det, at alle andre faglige organisationer under LO kan varsle sympatikonflikt.

Det kaldes i daglig tale "Den Danske Model". Arbejdsretten har altså afgjort, at det også er vilkårene for udenlandske virksomheder, der opererer eller har base i Danmark.

Konflikten og sympatikonflikten starter 18. juli

Der er for længst varslet konflikt og sympatikonflikt mod Ryanair.

Den starter den 18. juli kl. 5 om morgenen. Det betyder, at de ansatte i Kastrup Lufthavn ikke hjælper Ryanair med at tanke brændstof, håndtere bagage osv.

Alle, som støtter konflikten er velkomne til at møde frem og markere starten på konflikten ved Terminal 2 i Kastrup Lufthavn fra kl. 5.00-18.00. Derefter er der lignende markeringer hver dag kl. 13.30-17.30 - også ved Terminal 2.

Der er ingen tvivl om, at konflikten mod Ryanair har stor sympati i befolkningen. I en meningsmåling, foretaget i

sidste uge i juni, siger 7 ud af 10, at det for dem er vigtigt, at der er overenskomstmæssige vilkår i luftfarten. Social dumping er desværre blevet en del af manges hverdag – direkte eller indirekte. Så initiativer til at bekæmpe social dumping er populære.

Ryanairs mange manøvrer med at true med store sagsanlæg, EU-domstolen, latterliggøre fagforeninger og true personalet til tavshed, har vist sig utilstrækkelige indtil nu. Men de vil hellere opgive basen i Kastrup Lufthavn end indlede forhandlinger med Flybranchens Personale Union.

Det er en landsdækkende konflikt

Tilbage står så deres baser i Billund og Tirstrup Lufthavne. Her har de gennem længere

tid opereret fra – uden overenskomst. Arbejdsrettens dom gælder Ryanair i hele Danmark.

Så kravet om overenskomst og muligheden for sympatikonflikt gælder også Billund og Tirstrup. LO's næstformand, Lizette Risgaard udtaler til Berlingske Business 2. juli: "Vi varsler konflikt, og det gør vi på alle steder i Danmark. Vi vil have en overenskomst for alle steder, de er i Danmark"

Ryanair tilstedeværelse i Billund handler om ca. 200 arbejdspladser, men fællestillidsmand Henrik Buggaard fra Billund Lufthavn siger til TV2 Nyheder den 3. juli: "Vi overlevede også før, Ryanair begyndte at flyve til og fra Billund Lufthavn. Det vil ramme os hårdt, men det ændrer ikke noget."

International solidaritet

En af grundene til, at Ryanair er blevet det største lavprisflyselskab i Europa er netop, at fagforeninger er "no go" og de ansatte har ekstrem dårlige og usikre løn og arbejdsvilkår.

Derfor har fagbevægelsen overalt i Europa fulgt konflikten i Danmark med stor interesse. Ryanair har været strejkeramt i Madrid Lufthavn i nogle uger i juni.

Meget tyder på at fagforeningerne på forskellig vis er klar til sympatiaktioner og sympati-strejker. Det vil lægge pres på Ryanair i Danmark, men også i resten af Europa.

Hvad kan du gøre?

Hold øje med www.facebook.com/lufthelte for nyheder og aktiviteter - luftens helte er Flybranchens Personale Unions kampagne for ordentlige vilkår og organisering.

København og omegn:

Vær med i Kastrup Lufthavn fra den 18. juli når konflikten går i luften. Aktiviteter den 18. juli fra kl. 5.00-18.00, derefter dagligt mellem kl. 13.30-17.30 - mødested ved Terminal 2 i Kastrup Lufthavn.

Århus og omegn:

Find Støttekomiteen for Luftens Helte/Århus på Facebook. Tjek desuden "Jeg flyver ikke med Ryanair" ud på Facebook.

Dong udvider sin olieterminal i Fredericia med massiv social dumping

Mandag den 6. juli nedlade mellem 50-80 rumænske metalarbejdere arbejdet og gik til møde med Metal Lillebælt.

Af Lene Junker

Ugen forinden havde en mindre flok kontaktet fagforeningen, fordi deres rumænske firma, Sim, ikke havde udbetalt løn i 2 måneder.

Formanden for Metal Lillebælt, Martin Sørensen, udtaler til 3F Fagbladet:

"Som borger i Danmark skammer jeg mig over, at vi byder disse mennesker så ufatteligt ringe vilkår. Staten ejer stadig størstedelen af Dong. Det skulle vel betyde, at alt kører lige efter bogen. Men det gør det ikke. Vores rumænske kolleger bliver underbetalt i en så voldsom grad, at det gør ondt helt

ind i ryggraden på en gammel tillidsmand."

De mange rumænere har sammen med deres indmeldelse medsendt deres dagbøger for arbejdsdage, ansættelseskontrakter, lønsedler og ikke mindst deres opgørelser over bankkonti.

Systematisk snyd

Der er desværre nogle tydelige lighedspunkter mellem sagerne i Dansk Metal og de sager som 3F Fredericia står med.

"Der er tale om meget grov underbetaling og systematisk snyd. Der er tale om umenneskelig behandling. De udenlandske firmaer har alle skrevet under på at overholde de danske overenskomster. Ingen af dem har overholdt de aftaler, de har skrevet under på", siger Jan Holm Nielsen, der er formand

for byggegruppen i 3F Fredericia til Fagbladet 3F.

Det er afgørende for bekæmpelsen af social dumping, at de udenlandske arbejdere får kontakt til og bliver medlem af de danske fagforeninger.

Det er barske vilkår, de arbejder under. Men det opmun- trende i historien fra Fredericia er netop, at både 3F og Dansk Metal organiserer de udenlandske arbejdere og dermed i praksis bliver en del af kampen mod social dumping og ræset mod bunden.

Ud på arbejdspladsen

Socialistisk Arbejderavis har spurgt formanden for Metal Lillebælt, hvordan de er kommet i kontakt med de rumænske metalarbejdere. Han fortæller, at han sammen med 3F gennem de sidste to måneder jævnlige

er taget ned på arbejdspladsen og på forskellig vis signaleret, at han var fra Metal. Han har efterladt visitkort, kuglepenne mv.

Inspireret af hvad fagforeningerne gør på Metroen i København har han via google translate lavet små flyers på forskellige sprog, som han har givet og lagt til folk. Her blev folk oplyst om, hvad de havde krav på, og hvordan de kunne komme i kontakt med fagforeningen.

Efter et stykke tid, var der nogen, som henvendte sig. I dag er 60 af de 200 rumænske metalarbejdere medlem af Dansk Metal. Desværre har det rumænske firma hjemsendt de første, som meldte sig ind i Metal, så der ligger et stort arbejde forude med at overenskomsten bliver overholdt.

Blodigt VM i Qatar

Af Lars Granerud

Der bygges lige nu på fuld tryk i Qatar for at blive klar til VM i 2022. Arbejdsforholdene er så brutale at man anslår det vil koste 4.000 migrantarbejderes liv.

Den olierige stat (som er verdens rigeste målt på BNP pr. indbygger) har stor mangel på arbejdskraft, så siden 2010 er der kommet 1,3 millioner migrantarbejdere fra en række asiatiske lande, bla. Nepal, Indien og Bangladesh.

De lever under forhold som er blevet kaldt slavelignende af både Amnesty International og den internationale faglige sammenslutning ITUC. Arbejderne bor på små kummerlige værelser og skal arbejde 12 timer om dagen, 7 dage om ugen i en varme der tit når op på 50 grader.

Derudover får arbejderne frataget deres pas og id når de begynder at arbejde og der har ofte været eksempler på at lønnen har været tilbageholdt i op til 13 måneder. Derfor har de ingen mulighed for at kunne tage hjem eller skifte arbejde uden arbejdsgiverens tilladelse, der kan være svær at få.

Det oplevede de nepalesiske arbejdere da de søgte om at komme hjem for at begrave deres døde efter jordskævellet, hvilket ingen fik!

Dette fik Nepals regering til for en gang skyld at prøve at lægge pres på Qatar - uden held.

Nepals økonomi er afhængig af det arbejde Qatar kan tilbyde, da de nepalesiske arbejdere giver 27 milliarder kroner hvert år til Nepals BNP.

Indtil videre er 1200 migrantarbejdere døde i forbindelse med byggerierne der startede i 2010. ITUC forventer at når byggerierne står færdige i 2022 vil 4000 migrantarbejdere have ladet livet.

Dødsfaldene er hovedsageligt blevet forårsaget af den manglende eller direkte fraværende sikkerhed der er på byggerierne og manglende adgang til vand.

Eftersom der ikke er kommet pres fra hverken FIFA eller nogle af deltagernationerne, har arbejderne taget sagen i egen hånd og strejkede sidste vinter. 800 arbejdere strejkede. Dette førte dog til at politiet slog til og med vold tvang arbejderne tilbage til arbejdet og arresterede 100 af de strejkende.

FIFA: Fodbold og milliarder

Thierry Henry, fransk fodboldidol, brugte i den afgørende VM-kvalifikationskamp i 2010 i det 13. minut af overtiden mod Irland, hånden to gange for at få bolden under kontrol og levere den videre til Gallas som scorede lige under nettet. Irland var ude, Frankrig kom med.

Af Charlie Lywood

Henry fortalte vidt og bredt, at han brugte hånden, men FIFA (Den Internationale Fodbold Union) afviste det irske fodboldforbunds protester og krav om enten omkamp eller en fribillet som 33. deltager i VM.

Irlands fodboldforbund vil gå i retten for at tvinge FIFA til at omgøre beslutningen. For at stoppe processen, betalte FIFA ifølge irske journalister (fordi aftalen var "fortrolig") 38 millioner kroner til fodboldforbundet. En måned senere blev Irland indstillet til en fairplay pris i den årlige FIFA galla. Usual business for FIFA.

Korrupt organisation

Det har i årevis været kendt, at FIFA er en korrupt organisation. Der er blevet udskrevet flere bøder og produceret flere TV programmer (af bl.a. BBC), som har afsløret organisationen som en berigelses-maskine for FIFAs top-folk.

Den mangeårige præsident for FIFA, Sepp Blatter (billedet), har stået i spidsen for et bestikkelses-system, som ikke kun rækker til topembedsfolk i FIFA, men til de firmaer som forhandler kontrakter med TV rettigheder og til banker, som har hvidvasket pengene for de involverede. Herunder store britiske banker som HBSC og Barclays.

Sepp Blatter er nu trådt tilbage på grund af skandalen, men tror utroligt nok, at han alligevel kan lave et "comeback"!

USA's justitsministerium mistænker også, at amerikanske banker er blevet brugt til at

hvidvaske FIFA's forbrydelser.

Skandalen er enorm. FBI har efter 3 års undersøgelse sigtet ni topembedsmænd i FIFA. Dette inkluderer to vicepræsidenter og tidligere præsidenter i det Nord- og Central-amerikanske og Caribiske fodboldforbund, samt topfolk i marketing-selskaber.

Sigtelserne går på sammensværgelse til bestikkelse, hvidvaskning, bedrageri og korruption. Formålet har været at favorisere visse lande, visse firmaer og dermed berige sig selv, men også at sikre at pengemaskinerne fortsatte i FIFA, ved at købe stemmer til Blatters regime.

Sigtelserne går tilbage til 1991. Fire af de ovennævnte har allerede tilstået.

Flere undersøgelser

Samtidig har de schweiziske myndigheder indledt en separat undersøgelse af, hvordan valget af Rusland i 2018 og Qatar i 2022 er gået til. Men ikke nok med det.

Brasiliansk politi er på vej med en sag mod den tidligere præsident for landets fodboldforbund. Anklagerne går på, at han i perioden 2009-2012, mens han sad i forberedelses-komiteen for VM i 2014, hvidvaskede penge, begik skatteunddragelse og lavede dokumentforfalskning for en værdi af næsten en milliard kroner.

Enorm popularitet

For at forstå hvorfor disse ting sker, skal man bag om personerne og se hvad der er på spil. Fodbold er enormt populært og VMs slutrunde overgås kun af OL som den største tilskuerattraktion – hovedsageligt via TV. Prisen for TV-rettigheder (og dermed reklameindtægter) er enorme – og stigende.

Slutrunderne i 1990, 1994 og 1998 kunne sælges af FIFA for ca. 1,6 milliarder kroner. I 2014 blev de solgt for 24,6 milliarder. Og man regner med det dobbelte i 2018.

FIFA tjener penge på dette, men mest på reklamer via

sponsoraftaler. De største 15 sponsorer i 2006 betalte FIFA 4,5 milliarder for at have deres navne på materialet og for medie-eksponering. Kun 6 sponsorer kom med i 2010 slutrunden. Dvs. prisen må være steget gevaldigt.

Hvem betaler prisen?

Millioner elsker fodbold. Toppen slikker fløden fra TV-selskabers jagt efter at kunne sælge reklamespots på deres udsendelser. Alle nasser på de almindelige fans.

Men prisen betales et sted: De indtil videre 1.200 migrant-bygningsarbejdere fra Sydøstasien i Qatar, som har mistet livet for at sheikerne kan tjene endnu flere penge.

De fodboldspillere som bliver presset til at spille, selvom de ikke er klar, med mange invaliderede liv til følge.

De fans som betaler sky-høje priser for at se en kamp, så kun de mest velbeslæede kan være med.

Nyt nummer af International Socialism Journal ude nu!

Bladet dykker dybere ned i relevante spørgsmål, og leverer argumenter og analyser - læs fx: Manoeuvres from above, Movements from below: Greece under Tsipras

En artikel som samler op på udviklingen i Grækenland efter SYRIZA-regeringen trådte til i januar.

The "Islamic State" and the counter-revolution

En analyse af ISIS og deres fremgang.

Revolutionaries in the unions: The reality of the strike

Om hvordan revolutionære kan bygge op i fagforeningerne.

Køb det for 60 kr. hos Internationale Socialister eller på modstand.org - eller læs det online på www.isj.org.uk

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Anmeldelse af "Pride": Engelsk film fra 2014, instruktør Matthew Warchus

Når fordomme nedbrydes

Filmen *Pride* er baseret på virkelige hændelser tilbage i 1984 under den store minearbejderstrejke i England hvor en gruppe bøsser og lesbiske i London beslutter sig for at støtte de strejkende minearbejdere.

Af Konni Nørlem

Initiativtageren Mark argumenterer for, at folk som konstant chikaneres og bankes af politiet må have noget tilfælles, hvad enten man er minearbejder eller homoseksuel. Ikke uden sværds slag vinder han dette argument, for i miljøet af bøsser og lesbiske har mange oplevet at blive hånet og banket i de mindre minearbejder-samfund, de selv har været nødt til at forlade.

Til gengæld virker det ret indly-

sende, at politiet, tabloidpressen og den siddende stærkt højreorienterede Margaret Thatcher regering er en fælles fjende.

Den næste udfordring er at få Minearbejderforbundet til at tage imod støtte fra "Bøsser og lesbiskes minesolidaritet". Vi er tilbage i begyndelsen af firserne, hvor fordommene mod homoseksuelle blev forstærket af frygten for AIDS, som på dette tidspunkt var en dødelig sygdom.

Det lykkes dem omsider at finde et lokalt minearbejdersamfund – Onllwyn i Wales, som indvilliger i at tage imod deres støtte og der bliver arrangeret et besøg af en busfuld aktivister fra "Bøsser og lesbiskes minesolidaritet".

En af de ledende lokale minearbejdere Dai samt nogle af de mest militante minearbejderkvinder

tager godt imod dem, og gennem meget hårde diskussioner internt i minearbejdermiljøet, store indsamlingsbeløb, socialt samvær, nysgerrighed og dans nedbrydes fordommene, og der vokser en gensidig forståelse og solidaritet mellem de to grupper.

Dette kulminerer med en stor støttekoncert i London for homoseksuelle og heteroseksuelle, hvor busserne denne gang, fyldt med minearbejdere, kører til London.

Desværre tabte minearbejderne efter 12 måneder kamp. Som filmen skildrer det, tabte de med værdigheden i behold og med langt færre fordomme end før, idet Minearbejderne fra Wales gik forrest i London Pride paraden i 1985.

Senere samme år vedtog et flertal på Labours parti-kongres at indføje i partiprogrammet, at man ville kæmpe for ligestilling for bøsser og lesbiske i det engelske samfund. Dette flertal kom i stand, fordi repræsentanter med rødder i minearbejderne samlet stemte for.

Pride er en boblende varm, humoristisk og livsbekræftende film om det enkelte menneskes kamp for at blive accepteret.

Filmen er også en dejlig påmindelse om de kæmpe menneskelige potentialer, der ligger i den solidaritet og den politiske bevidsthed, der vokser ud af arbejderkamp nedefra i samfundet.

Bliv medlem af Internationale Socialister

Der står en organisation bag denne avis - en organisation med medlemmer som ikke bare udgiver og sælger en avis, og holder møder, men som også gør sig til en del af kampen i hverdagen og bygger demonstrationer og modstand mod racisme, krisepolitik osv.

Internationale Socialisters har brug for dig - både hvis du vil være aktiv, og hvis du bare vil støtte os. Så hvis du er enig i hvad der står i avisen - så håber vi du vil tage kontakt til os. Aktivt medlem

Vi har altid brug for flere aktive medlemmer. Så hvis du gerne vil høre mere om hvem vi er og hvad vi laver, så kontakt os via kontaktformularen på www.socialister.dk/intsoc/ eller på isu@socialister.dk. Du er også meget velkommen til vores afdelingsmøder - se mere i avisens kalender på side 10. Støttemedlem

Hvis du bare gerne vil støtte os - eller modtage avisen med posten - så kan du på www.socialister.dk/intsoc/ tegne abonnement på avisen. Det koster 200 kr. om året hvis du er over 30 år. Hvis du er under 30 koster det 75 kr. - og så er du samtidig med til at sikre at Internationale Socialisters Ungdom får et årligt tilskud fra tipsmidlerne.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafd

København

Over sommerferien afholdes der studiekreds i "The point is to change it" - en bog af John Molyneux som er en introduktion marxistisk filosofi - og begreber som dialektik, historisk materialisme, udbytning og klassekamp.

Bogen kan købes for 80 kr. på modstand.org eller på studiekredsen. Vi mødes hver torsdag kl. 19.00 - for info om sted kontakt Anne på 2348 8286.

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info. Afdelingen holder sommerferie indtil 6. august - derefter er det møder hver torsdag i Ung-

domshuset. IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus

21. juli kl. 19.30: Holdes privat. Kontakt Lars Henrik på tlf. 61 60 68 76 for flere oplysninger.

4. august: Holdes i Gellerup - kontakt Lars Henrik på tlf. 61 60 68 76 for flere oplysninger. 18. august: Holdes i Gellerup - kontakt Lars Henrik på tlf. 61 60 68 76 for flere oplysninger.

Derfor kastede USA atombomben

I anledning af 70-året for atombomberne over Hiroshima og Nagasaki genoptrykker Socialistisk Arbejderavis denne artikel fra 1995.

Af Jens Klüver

For 50 år siden kastede USA verdens første atombombe over Hiroshima og indledte dermed atomalderen og frygten for en alt-udslettende atomkrig.

Den 6. august 1945 begik USA verdenshistoriens største krigsforbrydelse ved at kaste den første atombombe over Hiroshima. Sammen med ofrene for atombomben over Nagasaki blev mere end 200.000 mennesker dræbt umiddelbart. Efterfølgende steg antallet af ofre for stråleskaderne.

I dag, 50 år senere er pressen stadig fyldt af påstande om, at det var en billig pris for at stoppe krigen med Japan. Men sandheden er, at da USA kastede bomben var Japan allerede i knæ. Udslettelsen af Hiroshima og Nagasaki var alene en magtdemonstration fra USAs side over den nye supermagt Sovjet.

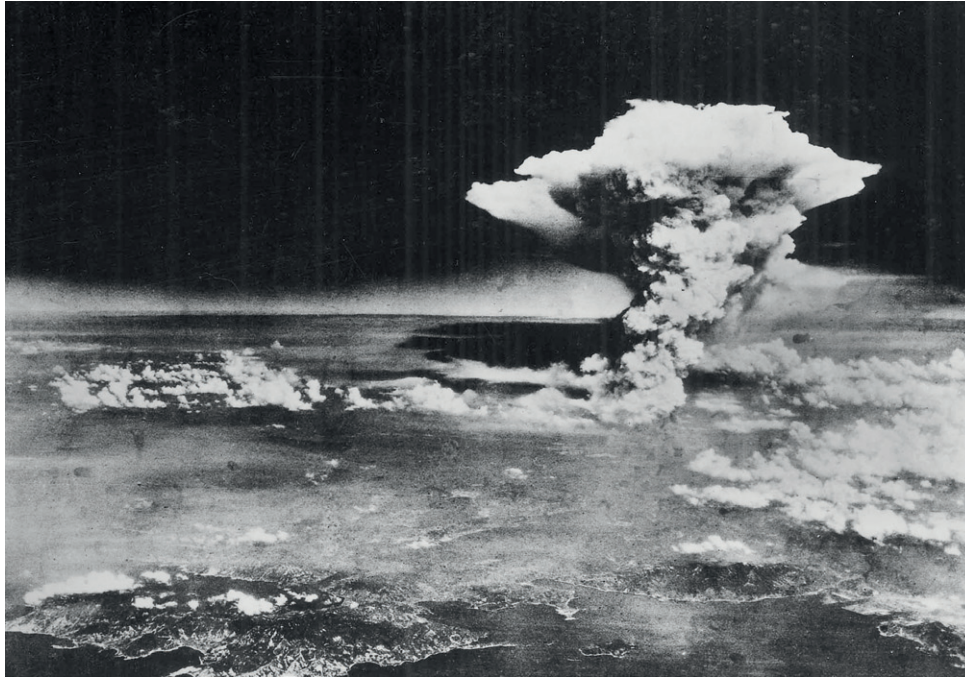
Atombombens destruktionskraft var af en hidtil uset størrelse. Atombomben sprang ca. 600 meter over byen Hiroshima og udslekkede nærmest hele byen. Temperaturen under eksplosionsstedet nåede op på 6.000 grader.

Mere end 200.000 mennesker døde af de umiddelbare følger af atombomben. 42 af byens 45 hospitaler blev smadret fuldstændig. Af 298 læger som var i Hiroshima blev de 270 dræbt, og af de 1.780 sygeplejersker døde 1.645. Byen var forvandlet til ruin og aske.

Men også i tiden efter bombningen fortsatte folk med at dø. Mange døde af den store radioaktive stråling, som bomben havde udsendt. Således døde mange mennesker efter en tre ugers sygdomsperiode, hvor symptomerne var hårtab, blødninger ud gennem øjenhulerne og koldbrand i læber, tunge og hals.

Nærmest alle gravide kvinder, der overlevede bomben, fødte for tidlig med det resultat, at børnene døde. De babyer, der overlevede, blev ofte født med abnormt små hoveder.

Op til halvtredsårsdagen har vi så igen fået at vide, at det var nødvendigt at smide de to atombomber over de tætbefolkede byer Hiroshima og Nagasaki. Fx har præsident Clinton udtalt, at man reddede liv ved at ødelægge liv. Og vi får igen og igen fortalt, at atombomberne sørgede for, at krigen mod Japan blev afsluttet hurtigere.

Mere end 200.000 blev dræbt, fordi USA ønskede at lave en magtdemonstration overfor Sovjet

Daværende præsident Truman sagde, at bomberne reddede millioner af liv. Han påstod, at man på den måde ikke behøvede at gennemføre en landgang mod Japan. Som nogle eksperter havde beregnet til at koste omkring 500.000 liv. Men de militære eksperter vidste, at det forholdt sig anderledes. De viste udmærket godt, at i foråret og sommeren 1945 var Japan ved at være slået, og at de søgte en mulighed for at indgå en fredsaftale.

Japanerne var drevet tilbage fra næsten alle erobrede territorier. Der var kun japanske tropper på det japanske hovedland og i dele af Kina. Japan havde været mål for omfattende bombardementer. Fx blev 78.000 mennesker dræbt ved et enkelt bombe-raid, hvor der blev anvendt en ny form for napalm-bomber. Omkring 8 millioner mennesker var drevet på flugt fra byerne.

3 måneder før atombomben blev kastet over Hiroshima aflagde William Donovan, chef for CIA's forløber, en rapport til den amerikanske præsident, hvori han skrev, at en af de få krav japanerne ville insistere på var, at den japanske kejser kunne forblive på tronen. Det fik han jo også senere lov til.

Amerikanske militære efterretninger viste, at japanerne i sommeren 1945 havde mistet 83% af deres olieraffinerier, 75% af deres flymotorproduktion og 60% af deres flyproduktion. Derudover var 90% af den japanske flåde sænket. De resterende skibe

blev brugt til at skaffe fødevarer til Japan for at modvirke en begyndende sultkatastrofe.

Alt dette vidste både Churchill og Truman.

Både i april og juni 1945 udtalte den amerikanske generalstab, at Japan ville overgive sig ved en trussel om en invasion. Men præsident Truman fortsatte med at presse på for at bruge atombomben.

General Eisenhower, der senere blev præsident udtalte: "Jeg udtalte mine forbehold. Japan var allerede slået, og det at kaste bomben var fuldstændig unødvendigt." Admiral William Leahy sagde: "Brugen af dette barbariske våben ved Hiroshima og Nagasaki havde ingen materiel betydning for vores krig imod Japan. Japanerne var allerede slået og rede til at overgive sig pga. den effektive søblokade og de succesfulde konventionelle bombninger."

Der var ikke nogen militær grund til at kaste atombomberne over Hiroshima og Nagasaki. Det var politiske grunde, der afgjorde brugen. Atombomben var i høj grad ment som en demonstration overfor Josef Stalin for at vise, hvilken destruktionskraft amerikanerne var i besiddelse af. USA's ønske om at vise verdenen, at de var den ledende kraft i verdenen, betød at hundredtusinder af mennesker blev ofret.

Det amerikanerne frygtede var, at den japanske befolkning ville gøre oprør mod deres egen magthavere, og at Sovjetunionen ville gå ind i krigen og derved kunne diktere

deres krav til en kommende fredsløsning i Japan. De japanske magthavere frygtede også social uro i landet. Den japanske prins udtalte, at "det vi frygter, er ikke et nederlag, men en kommunistisk revolution der kunne efterfølge nederlaget."

Ved Potsdam konferencen i 1945 havde England og USA aftalt med Sovjetunionen, at Sovjetunionen skulle gå ind i krigen mod Japan den 8. august 1945. Men efter konferencen frygtede USA, at man havde givet for mange indrømmelser til Sovjet. Derfor pressede præsident Truman på, for at gøre atombomberne færdige til brug.

Som han skrev i sin dagbog: "Bomben kan meget vel betyde, at vi vil være i en position, hvor vi kan diktere vores krav ved slutningen af krigen." Og den amerikanske krigsminister Stimson skrev i sin dagbog: "Vi bliver nødt til at få overgivelsen så hurtigt som muligt, før russerne kommer i nærheden af det japanske hjemland." Og videre: "Det var af stor betydning, at vi fik Japan på vore hænder, før russerne kunne stille krav og hjælpe med at regere det."

Det er også grunden til, at bomberne skulle bruges over store civile mål uden, at der blev givet en forvarsel. Det skulle sikre, at japanerne fik en total knockout, så de hurtigt ville overgive sig til de amerikanske styrker. Derfor blev atombomberne smidt over Hiroshima den 6. og Nagasaki den 9. august. Atombomberne var ikke den sidste handling i anden verdenskrig, men den første store operation i den kolde krig.

I de efterfølgende år har vi til stadighed fået at vide, at atombomberne har bevaret freden. I virkelighed har magthaverne ikke ladet sig afskrække af at planlægge brugen af atombomben. Tidligere præsident for USA, Richard Nixon, har i et interview i forbindelse med 40 års dagen for Hiroshima og Nagasaki bombningerne indrømmet, at amerikanske præsidenter i mindst 7 tilfælde alvorligt overvejede brugen af atomvåben.

I dag har flere og flere lande mulighed for at producere atomvåben. For bare 6 år siden udtalte præsidenter, regeringschefer og andre statsoverhoveder, at Sovjetunionens kollaps har betydet, at de gamle militærstrategier var overflødige. Atom- og brintbomber er noget, der hører fortiden til. Men 50 år efter Hiroshima og Nagasaki bliver der stadig forsket i udvikling og forbedring af disse masseødelæggelsesvåben, hvilket bla. de franske prøvesprængninger vidner om, og verdens arsenal af atombomber kan stadig udslette jorden.

Sommertræf

Internationale Socialisters sommertræf bliver holdt weekenden den 29.-30. august. Arrangementet bliver holdt i København - nærmere sted (og endeligt program) følger på socialister.dk.

Lørdag

12.30-13.00: Indskrivning.
13.00-14.30: Den politiske situation og vores opgaver efter valget.
14.30-15.00: Pause.
15.00-16.30: Den græske krise og vores løsning.
16.30-17.00: Pause.
17.00-18.30: Marxistisk filosofi. Spot: IS indsamling starter.

Alle interesserede er velkomne.

19.00: Grill på det grønne område - 30 kr. for mad, køb af øl/vand/vin med live musik.

Søndag

10.00-11.30: Antiracisme - hvorhen?
11.30-12.30: Frokost.
12.30-14.00: Hvordan bliver Internationale Socialister større? Spot: Marxisme 2015.
Afslutning og Internationale.

Sommertræf

Det kommende socialistiske samfund

Hvordan vil et socialistisk samfund se ud? Hvordan vil det være organiseret? Og hvad vil det betyde for fx kvindeundertrykkelse og racisme?

Af Sigurd Sejer Skov, foto: Mette Kramer Kristensen

Det forsøger John Molyneux at svare på i sin pjec "Det kommende socialistiske samfund".

Molyneux starter med at slå fast, at man selvfølgelig kun kan gisne. Især fordi socialismen ikke udformes af små socialistiske grupper, men af flertallet i arbejderklassen, når de har taget magten.

Men visse antagelser er ganske rimelige at lave, fx at det nye demokrati vil foregå gennem arbejderråd, da netop denne form er gået igen under tidligere revolutioner.

Den politiske magt

Det første, der vil ske under en socialistisk revolution, er, at arbejderklassen vil smadre den kapitalistiske stat og erstatte den af sin egen "arbejderstat". Den vil bygge på arbejderråd, som består af lokale og regionale delegerede fra de enkelte arbejdspladser, som så vælger det nationale arbejdsråd.

Ordensmagten vil bestå af arbejdere – med demokratisk valgte officerer, hvis løn ikke afviger fra den almindelige arbejder.

Arbejderstatens rolle er først og fremmest at sikre, at de gamle magthavere ikke slår igen mod arbejderklassens nye magt.

Derfor er arbejderstaten heller ikke absolut demokratisk. Det gamle borgerskab er udelukket.

Men det vil mere end rigeligt opvejes af massernes kontinuerlige deltagelse i demokratiet, i stedet for "én-dags-demokrati" hvert fjerde år.

Den økonomiske magt

Når arbejderklassen har konsolideret sin politiske magt, gælder det den økonomiske magt. Kontrol over økonomien er afgørende for

socialismens overlevelse.

Midlerne vil være arbejderovertagelse og nationalisering af produktionsmidlerne – først og fremmest af de største firmaer og bankerne.

Når nationaliseringerne er gennemført, er planøkonomi det næste skridt.

Det er ikke den slags økonomi, som eksisterede i det statskapitalistiske USSR, men derimod en planlægningsproces, som starter på gulvplan og fastsættes efter arbejdernes behov, ikke kapitalakkumulation.

Ud fra det udformer regeringen så den endelige plan, som efterfølgende skal godkendes i de forskellige arbejdsråd.

Spredning af revolutionen

Et enkelt socialistisk land kan ikke overleve alene. Derfor er det afgørende, at revolutionen spredes.

Men den mulighed er inden for rækkevidde.

Et allerede socialistisk land vil vise arbejdere i resten af verden muligheden for et andet samfund – som man så det efter 1917-revolutionen i Rusland, som skabte bølger af oprør hele vejen til Glasgow og Seattle.

Forandring af arbejdet

Når socialismen har sejret på verdensplan, er de mest grundlæggende kapitalistiske modsætningsforhold i

økonomien løst – arbejdsløshed, inflation og ulige distribuering af goderne.

Man vil indrette produktionen efter behov i stedet for fx militær til imperialistiske krige.

Når produktionen på et tidspunkt overhaler efterspørgslen, vil de producerede varer blive uddelt efter behov, og ikke købt og solgt som i dag.

Det kapitalistiske argument imod sådan et samfund er, at så ville alle blot forbruge og ingen arbejde. Men arbejde i sig selv er ikke nødvendigvis et onde, som det er under kapitalismen.

I takt med at arbejdstiden systematisk kan forkortes og automatiseres ved hjælp af teknologi, og med demokratiets indtræden på arbejdspladserne, vil arbejdet i højere og højere grad blive en fornøjelse.

Arbejdet vil bl.a. blive præget af kunstneriske, videnskabelige og kreative processer. Det vil, som Marx sagde, "ikke bare være et middel til livet, men livets primære behov".

Sexisme og racisme

Naturligvis vil kvindefrigørelsen ikke ske af sig selv, heller ikke efter revolutionen.

Den familiestruktur, vi kender, forhindrer kvinders lige deltagelse i produktionen. Derfor må den ændres. Alternativet er kollektivise-

ring af familiens opgaver – fx rengøring, madlavning og børneopdragelse.

Men anti-sexistisk uddannelse på arbejdspladserne og på skoler samt arbejdernes kontrol med medierne vil være udslagsgivende i forhold til at stoppe kvindeundertrykkelsen.

Også racismen vil møde sit endeligt i det socialistiske samfund, idet racismen under kapitalismen har haft til opgave at retfærdiggøre umenneskeligheden bag kolonisering og imperialism.

Racismen splitter arbejderklassen, og med en samlet arbejderklasse under og efter revolutionen, vil racismen hurtigt dø bort.

Kommunisme

Efterhånden som socialismen viser sin overlegenhed i praksis, vil arbejderstaten som undertrykkelsesapparat blive overflødig og til sidst opløse sig selv.

Det klasseløse samfund – der også kaldes kommunisme – vil være en realitet.

Socialistisk Arbejderavis

Køb pjecen Det kommende socialistiske samfund af John Molyneux på Modstand.org – 38 sider, 15 kr. Eller læs den på www.marxisme.dk/arkiv/molyneux/kommende/